

Ze werkte in een chique restaurant en er was al eens iets over op het einde van de dag. De ananassen waren het begin van het einde van mijn huwelijk. Ik heb daarna nooit meer ananas willen eten.

Gebakken zeetong met verse frietjes is het beste. Dan is het echt feest.

Hij trok in bij zijn ananasvrouw en ik bleef alleen achter. De kinderen gingen het huis uit. En daar zat ik eenzaam en alleen in een veel te groot huis met een veel te grote keuken. Ik was te oud om nog werk te zoeken, maar nog jong genoeg om een nieuwe uitdaging aan te gaan. Ik begon taarten te bakken als therapie. En ik had zoveel therapie nodig dat ik niet meer wist aan wie ik al die taarten moest schenken. Ik specialiseerde me in feesttaarten in alle kleuren en maten en met gepersonaliseerde versieringen in marsepein. Taarten op maat dus. Ik leverde ze op den duur ongeveer in de hele stad. Mijn kleinkinderen hebben in elk geval altijd de allermooiste taart op hun verjaardagsfeest gehad.

Zelfgerookte zalm met een ijskoude Scandinavische brandewijn, dat is het lekkerste dat er is. Hij stond het klaar te maken tijdens een winterbarbecue in de tuin bij vrienden. Op oudejaar. Je maakt het in van die grote metalen koekendozen van de Aldi. Gaatjes in de bodem, berkenschorspulp onderaan in de doos, een handvol kruiden erbij, een moot verse zalm er op, deksel toe en alles op het vuur zetten. En de aquavit moet Noorse Linien aquavit zijn, in eikenhoutenvaten, twee keer over de evenaar gevaren vooraleer ze gebotteld wordt. Hij liet me een stukje zalm proeven. Ik wist niet wat er mij overkwam. Met een slokje ijsgekoelde aquavit er achteraan. Een sensatie. We zijn nog vijftien jaar gelukkig samen geweest.

Nu bestaat mijn leven uit naar de zee kijken. Ze hebben hier een goede kok. Gebakken zeetong met verse frietjes is het beste. Dan is het echt feest. Maar ook als de kok speciaal voor mijn verjaardag mijn lievelingssaus maakt. Met room, tomaten, champignons, een handvol zwarte peperbollen en een goede scheut cognac: zoals mijn schoonbroer het altijd maakte. En ik drink koffie met de vriendinnen die overgebleven zijn. Een taartje laten we ook nooit staan.

Mijn kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen komen soms op bezoek en dan eten we paprikachips en drinken we een 'Cinzano'tje'. Soms zie ik aan hun gezichten dat de chips al een beetje oud en plat zijn. Dat komt omdat het pakje alweer een beetje te lang open is en ik dat vergeten ben. En dan moet ik inwendig lachen. Wat kunnen mij oude chips schelen als je al die andere dingen in je leven ook hebt mogen eten.

KONIJNENKOP EN
BESTE BOTER 2020

CAFÉ GAZETTE

Mijn allervroegste herinnering is er eentje over eten.
En daarna volgen er nog een hele reeks.

Els Gallin

Konijnenkop en beste boter

Mijn allervroegste herinnering is er eentje over eten. En daarna volgen er nog een hele reeks. Het lijkt wel alsof herinneringen over eten de paaltjes vormen langs het pad van mijn leven.

In mijn oudste herinnering sta ik op een stoel en hang ik over de rand van een bed om voorzichtig een klein, groen, gesuikerd muntje naast een hoofdkussen te leggen. Het hoofdkussen van mijn overgrootmoeder. Ik moet zo'n jaar of twee, drie geweest zijn. Mijn overgrootmoeder sliep en wellicht zou ze het muntje pas veel later opeten. Waarschijnlijk was het bed ook lang niet zo groot en hoog als ik me nu herinner. De smaak van de groene muntjes proef ik nu nog als ik er aan terugdenk.

En dan is er zwarte cervelaworst. Althans, we noemden het cervela. Maar ik vermoed dat het een soort stevige salami was. Ik denk niet dat ze die nu nog maken. Hele harde stevige worst. Van mijn grootmoeder kreeg ik altijd een schelleke dat ze met een scherp mes en volle kracht moest afsnijden. En als mijn grootvader erbij was, kreeg ik de hele worst. Om de een of andere reden rende ik dan altijd met de worst weg en kroop in het hoekje tussen de muur en de kast om stiekem al even in de worst te bijten. Wellicht was het een soort familieritueel.

Zo eentje waar kleine kinderen maar niet genoeg van krijgen.

Limoengroene limonade, zo zoet dat mijn tandvlees nog samentrekt als ik er nu aan denk. En knalroze vloeibare yoghurt. Zonder stukjes fruit. Ze stonden allebei naast elkaar, knalgroen en dieproze, in glazen flessen voor de deuren in de straat. Altijd op vrijdag. Als ik van school terugkwam en de kleurtjes zag, voelde ik hoe het weekend eraan kwam. Groen en roze samen, staan nog steeds voor 'weekend in aantocht'.

Ik hou nog altijd van warme bloemkool met koude mayonaise erop. Dat kregen we van mijn tante. Elke keer als we daar logeerden kookte ze bloemkool. De weeë geur doet me nog steeds aan tante Germaine denken. En frietjes kregen we ook altijd in avant première. Ze maakte voor ons een eerste baksel en serveerde ze in een puntzakje van krantenpapier met dikke frieten en veel zout. We wandelden er dan mee de tuin in om de frieten langzaam op te eten. Geen idee waarom we dat steeds buiten opaten. Misschien om geen vette-vinger-plekken op het tafelkleed te maken.

Toen ik ouder werd bleven we soms logeren bij vrienden van mijn ouders. Ik weet niets meer van die mensen. Zelfs hun namen zijn me ontgaan. Maar niet

hun warme chocolademelk bij het ontbijt. Eigenlijk was het ontbijt alleen maar warme chocolademelk. Van dat nesquik-poeder met warme melk erover. En een boterham erbij. Een boterham met beste boter. Zo noemden ze dat toen: beste boter. Gewoon boter dus. Een dikke laag boter op een witte boterham. En dan soppen in de hete chocomelk. Druipende boter langs je vingers en drijvende botervetogen op de chocomelk. Daar kon het geen kwaad dat er vette-vinger-vlekken waren.

Weet je dat wij met kerstmis konijnenkoppen aten? Met van die griezelig scherpe tandjes en echte oogjes die je aankeken van in de pot. En peuzelen maar. Later pas besepte ik dat het armemensen-eten was. De burens aten de boutjes en de konijnenborstjes. Wij kregen de koppen. Mijn moeder maakte ze klaar met boontjes. Chinese boontjes, uit zo'n groot blik met mysterieuze Chinese tekens op. We dachten dat het super feestelijk was.

Toen ik voor het eerst bij mijn toekomstige schoonouders op bezoek ging, kreeg ik gerookte haring met een warme aardappel erbij. Zo vet en zwaar op de maag dat ik er een hele avond niet goed van was. 'Eet er maar een droog koekje bij,' zijn mijn schoonmoeder, 'om het vet wat op te slurpen.' De droge koekjes hielpen voor geen meter. Later, toen we zelf twee kinderen hadden, aten ze bij een zomerfeestje in de tuin mee van de gedroogde vis. De buurvrouw droogde ze zelf. Aan de wasdraad in de tuin. Je zag dan de platvissen waaien in de wind. Soms mislukte er eentje omdat er dikke zwarte vliegen uit kwamen. Ons geliefde

aperitiefhapje was het. De goed gelukte droogvissen dan. En de kinderen kregen er ook een droog koekje bij om het allemaal wat verteerbaarder te maken. Droogvis en een droog koekje, brengen nog altijd die zomerdagen terug toen alles nog vredig en volmaakt was.

Mijn man heeft ooit een illegaal spreekwennet gemaakt. Een groot net dat in een grote boog over de spreekwennen werd getrokken. Hij zat achter het raam van de huiskamer te wachten tot er voldoende spreekwennen in de tuin zaten. Dan trok hij aan een touw. Het net sloeg over de spreekwennen. Sommige vlogen weg maar er waren er steeds voldoende die in het net gevangen zaten. En daarna aten we ze op. Ik ging nooit kijken hoe hij ze de kop omdraaide maar ik wachtte tot ze gepluimd en wel naar binnen werden gebracht. En ik stak ze in de diepvries. Voor als we eens niet wisten wat eten. Paling bracht hij ook een keer mee naar huis. Hoe hij ze gevangen had, weet ik nog steeds niet. Ze smaakten naar modder. Ik zweer het.

En het was ook eten dat me deed beseffen dat het mis ging. Tropische vruchten die helemaal nieuw waren voor ons. Een ananas bijvoorbeeld. Zoiets raars hadden we nog nooit gezien en de smaak ervan was al helemaal speciaal. Mijn man bracht er af en toe een mee voor de kinderen en ik wist niet waar hij ze vandaan haalde. De kinderen waren toen ook al veel te groot om zo'n cadeautjes voor mee te brengen trouwens. Maar hij kreeg de ananassen van haar, en hij bracht haar via de ananassen ons dagelijkse leven binnen. Dat besepte ik achteraf pas.